

Interjú Samu Rebekával, a 12 éves nonduális tanítóval

Az interjút készítette Samu Zsolt. (2018)

Zsolt: Sziasztok. Szép estét kívánok mindenkinek! Talán most először van olyan alkalom, itt a facebook-on, hogy van egy vendégem, akivel beszélgetni fogok. A mai vendégem 12 éves. És az is kiderül majd, hogy miért beszélgetek éppen ma vele. A mai beszélgető vendégem neve Samu Rebeka. És hát nagyon sok minden történt vele, és amiért beszélgetünk annak az az oka, hogy nagyon sokan kérdezik tőlem, hogy: „Hogyan hat ez a gyerekekre?”. Például egy családban, ha felébred az egyik szülő vagy eléri a végső valóságot, hogyan fog hatni a gyerekekre? Tud-e majd a gyerek tanulni? Hogyan viszonyul az élethez? Milyen hatással lesz a gyerekekre? És egyáltalán hat-e a családtagokra a felébredett jelenléte? És hát erről fogunk beszélgetni Rebekával és majd kiderül az is, hogy miért ma történik ez meg. Tehát szeretném bemutatni Samu Rebekát.

Előzmények

Rebeka: Sziasztok! Én vagyok Rebeka.

Zsolt: Azt szeretném megkérdezni tőled Rebeka, hogy hogyan hatott rád az - kívülről látva - ami velem történt? Nem tudom, hogy vissza tudsz-e emlékezni arra az időszakra amikor először hazamentem és elkezdtem erről beszélni?

Rebeka: Hát, az tény, hogy eléggé máshogy néztél ki.

Zsolt: Hogyhogy máshogy néztem ki?

Rebeka: Hát, ilyen nagyon boldog voltál. Szóval így látni lehetett rajtad, hogy valami történt veled. Nagyon happy voltál. De nem tudom. Ilyen jó kisugárzásod volt, szóval más voltál mint azelőtt.

Zsolt: Emlékszem arra, hogy volt egy olyan eset, amikor sírás volt a konyhában. Emlékszel arra? Mikor kint ültetek anyával, Ádival és akkor sírtatok, hogy legyen olyan mint régen. Az miért volt vagy mit éreztél ott?

Rebeka: Hát, én ott egy kicsit féltem. Mert megszoktam, hogy úgy volt apa és a régi apa és tudtam, hogy rosszul van apa és már megszoktam így, hogy mindennap így lesz. És nagyon nagy változás volt, mert ugye nagyon boldog voltál, vagyis hát boldognak látszottál. És nagyon nagy változás volt az én életemben. Én ezt így láttam, hogy vissza akartam kapni azt a régi apát, mert az a régi

megszokás és nem tudom, valami azt mondta bennem, hogy legyen úgy mint régen. Mert ez túl nagy változás nekem, ez nem kell. És valahogy csak vissza akartam változtatni.

Zsolt: És az nem számított, hogy a régi apuka szenvedett?

Rebeka: Valahogy igen, de abban a pillanatban az engem nem érdekelt, csak azt akartam, hogy minden legyen úgy mint régen.

Zsolt: És mikor történt meg az, amikor elfogadtad ezt az új helyzetet?

Rebeka: Akkor fogadtam el, amikor valami azt mondta nekem, hogy nem tudod megváltoztatni ez már megtörtént és el kell fogadnod.

Zsolt: És milyen az az elfogadás, el kell fogadni? Milyen érzés az belül?

Rebeka: Hát ez egy olyan érzés, amit nagyon-nagyon nehéz leírni, mert ez csak annyi, hogy valami benned azt mondja, hogy „jó ezt hagyjad most, ez most így jó lesz, majd nézd meg, hogy milyen lesz, ha így folytatod és ne gondoldj arra, hogy: mi van ha”. Ezt nem szabad ilyenkor feltenni, csak arra kell koncentrálni, hogy megengeded. És folyton ezt kell ismételni, hogy megengedem, megengedem, mert akkor csak arra tudsz gondolni, hogy: „Jó. Lehet, hogy most jobb lesz, ha ezt megengeded és elfogadod”.

Amikor ezt így elfogadtam, akkor inkább csak támogatni akartalak és nem akartam visszamenni arra, hogy most legyen olyan mint régen, mert azt föl is fogtam valahogy, hogy régen nagyon rossz volt és most sokkal jobb lesz. Csak támogatni akartalak és csak azt akartam, hogy neked jó legyen, és a családnak jó legyen.

Zsolt: És miben nyilvánult meg a támogatásod?

Rebeka: Hát abban mondjuk, hogy nem mondom most azt, hogy „apa legyél olyan, mint régen”. És mondjuk azt, hogyha valamiben tudok segíteni akkor egyből jövök és nem úgy mondjuk, mint régen gondoltam én volna, hogy inkább távolodok ettől a témától.

Zsolt: Több éven keresztül minden este skype-oltam barátokkal. Ha akartad-ha nem, tanítást hallgattál. Ez hogyan hatott rád?

Rebeka: Hát ugye ott csináltad, ahol én szoktam nagyon sokszor lenni és amikor így véletlenül oda mentem (és ugye hallani lehetett, hogy én most bejövök) és valamikor egyszerűen a hangod olyan kellemes volt és olyan jó volt hallgatni, hogy inkább már leültem, minthogy visszamentem volna. És igen ott még kisebb voltam, ott még nem fogtam annyira föl, hogy most itt mi van és hogy miről beszélsz. De most, hogy így nagyobb vagyok most megértem, hogy miről beszéltél. Most így azért sokkal jobb, ahogy hallgatlak néha.

Zsolt: Amikor Istenről kezdtem el beszélni, az hogy érintett téged, hogy minden Isten?

Rebeka: Hát először nagyon-nagyon nehéz volt elhinni, hogy most minden Isten, mert ugye – igen - tanították, hogy Isten jó meg ilyenek. Meg hogy hogyan volt Isten, de így a szülőktől hallani elég furcsa volt, hogy minden Isten és Isten mindenkinben van és Isten mindenhol ott van. Azért ez így nagyon-nagyon furcsa dolog és kell idő, hogy ezt megértsd gyerekként, hogy minden Isten. És hát úgy ért, hogy először nem gondoltam volna, hogy ez igaz. Szóval nem tudtam valahogy elhinni.

Zsolt: És volt bizonyosságod erről? Voltak tapasztalataid?

Rebeka: Hát nem annyira, szóval ez valahogy nem tudott annyira megérinteni, mert akkoriban még ugye kisebb voltam és így nem nagyon tudott ez engem annyira érdekelni, mert ugye ott van apa, apának jó és akkor csinálja.

Fénylények és Démonok

Zsolt: Egy nagyon kemény témából fogok kérdezni tőled. Ugye megjelentek az életünkben ezek a démonos jelenségek és hát ugye ha akartak - ha nem, megjelentek ezek. Hogy érintett téged a leges legelső alkalom?

Rebeka: Hát ugye a démonok előtt jött a fénylényes dolog. Már az is nagyon lesokkolt, hogy vannak lények, amiket nem látunk és itt vannak közöttünk. Te úristen ez milyen ijesztő. És egy ideig nagyon-nagyon sokat gondolkoztam ezen, hogy ez most hogy lehet, hogy tényleg vannak itt olyan emberi lények, amik itt repkednek és itt vannak? Hát ezt el nem hiszem és akkor volt ugye egy olyan idő, amiben nagyon-nagyon nem hittem ebben. De aztán valami-valaki jött és bebizonyította, hogy ez igenis van és abban az emberben nagyon bíztam (Zsolt: nevezzük tisztán látónak). És igen ő benne nagyon bíztam, szóval valami bennem mégis azt mondta, hogy ez oké, tényleg létezhet.

Zsolt: És hogy bizonyította be neked a tisztán látó?

Rebeka: Hát, mert elmondta, hogy néznek ki és hol vannak és ez gyerekeknek nagyon érdekes. És ez érdeklő egy gyereket és valahogy valami bennem azt mondta, hogy oké, hát ez nagyon jó.

Na, viszont a démonoknál azért kicsit más volt, azért nem örültem annyira. Ugye ott is voltunk ennél a tisztán látónál, na és ott volt az első. Ott ugye játszottam a gyerekekkel, egyszer csak hallom, hogy apa azt mondja, hogy: „ülj le, nyugi” meg minden. Mondom „úristen mi történik”, hát ezt meg akarom nézni. Mindenki nagy csöndben ül ott kint, én bejövök és akkor látom, hogy apa ott ül valakivel – mondom: „jól van, mi történik (gondolom gyógyít)”, mert akkor már tudtam, hogy miről van szó és akkor egyszer csak látom, hogy elkezd forogni. Nem tudom mit csinál, kicsit megijesztett. De azt hittem akkor még: „Jól van. Azt csinálja, hogy megijesszen meg minden”. Aztán látom, hogy mindenki elkezd csodálkozni, hogy „úristen”! Mi történik itt? Aztán valamikor így nagyon megijedtem, hogy te „úristen”! Itt most mi történik?

Na és utána ugye apa elmesélte, hogy jó, mi történt. Nem kell féled, ha itt vagy nálam, mert ezek félnek tőlem meg minden. Na és akkor egy kicsit nyugisabb lettem, de nagyon megijesztett.

Zsolt: Mit láttál ott pontosan? A te szemszögedből.

Rebeka: Pontosán azt láttam, hogy ott egy ember nagyon-nagyon rosszul van és te segítesz neki. És te ezt meg tudod oldani és te ezeknek a...

Zsolt: Benyitottatok az ajtón. Te láttad szemtől szembe, ugye?

Rebeka: Igen.

Zsolt: Mit láttál pontosan?

Rebeka: Hogy ott ül egy ember, akinek nagyon-nagyon rossz kisugárzása van. Inkább mentem volna onnan és amikor benyitottam, olyan nagy sokk jött rám, hogy „te úristen”, ez most mi? És amikor láttam, hogy jól van, a tisztán látó szemben ül velem, apa ott ül mellette, akkor itt nagy gebasz lehet. Akkor inkább elmentem vissza a szobába. Aztán ugye elmesélted, hogy mi volt.

Zsolt: Hogy érintett ezután téged?

Rebeka: Hát, ugye minden gyerek gondolkodna, hogy ez most mi? És én nagyon-nagyon sokat gondolkoztam ezen, mert gondoltam, ha ez már egyszer megtörtént, akkor már tuti, hogy lesz többször is. És utána is jött ez az elfogadás. És valamikor el kell fogadni mindent, hogy ha úgy kell lennie, lesz úgy. És valami bennem utána már nem félt ezektől.

Zsolt: Tehát mi egy ilyen „Hihetetlen család” vagyunk.

Rebeka: Igen.

Zsolt: Így vagy úgy, belevonódtatok ezekbe a dolgokba. Bánod-e ezt?

Rebeka: Hogy ez most így van, ahogy van?

Zsolt: Igen, hogy belevonódtál, ebbe a spirituális...

Rebeka: Nem, nem bánom, mert szerintem ahogy magamat ismerem, így is - úgy is ezt megkérdeztem volna, ha valahogy ki is vontatok ebből. Én tuti, hogy utána olvastam volna, mert szerintem minden gyerek, ha látja, hogy valami történik, tudni akarja, hogy mi. És ha a szülei el akarják valahogy titkolni az nem megy, mert minden gyerek valahogy ki akarja kérdezni őket, hogy mi történik.

Zsolt: Tehát nem jó az, ha a szülők titkolóznak a spirituális dolgokról?

Rebeka: Nem-nem, az nagyon nem jó, mert a gyerekek vagy azt hiszik, hogy valami rossz történt. Mert én is azt hittem először, hogy valami nagyon rosszat csináltam. Az elején ugye nem mondtatok

semmit és én ott is megijedtem és utána gondolom akkor mondtátok el, hogy ne legyek ilyen megijedt. Mert valami a gyerekbe mindig azt mondja, hogy valami rossz történik, ha valamit nem mondanak el. És amikor elmondtátok, az egy olyan jó érzés volt. Hogy egy: megbíztok bennem, kettő: most már tudok mindenről.

Tű fóbia és a sokk

Zsolt: Beszéljünk egy olyan témáról, ami téged közvetlenül érint, és ezen nagyon sokat dolgoztunk. A fóbiád.

Rebeka: Jaj. Hát igen.

Zsolt: Tehát neked van egy injekciós tű fóbiád. Azt te nem tudod, hogy miért, de gyerekkorodban sokat voltál beteg és már kisbabaként leszorítottak és nagyon sok vérvételedd volt stb. Tehát ez erre vezethető vissza. Milyen ez a fóbia belülről?

Rebeka: Hú hát ez olyan, amit ember nem tud elképzelni, ez a legrosszabb. Ez egy olyan félelem, amit nem tudsz kontrollálni és csak az van a fejedben, hogy: „Úristen most meg fogok halni. Most ez történik, most így történik.” és ez egy nagyon szörnyű állapot. És mondjuk nálam ugye a tűnél. Volt egy olyan korszakom, ahol még csak gondoltam rá és már akkor elkezdtem sírni. Mert akkor az ember egyből (ha csak rá gondol), akkor már egyből azt gondolja: „Úristen, most tuti az fog jönni. Most tuti rossz történik a tűvel.” Mert ha valakinek van valamitől egy fóbiája, akkor mindig csak a legrosszabbra tud gondolni azzal a dologgal kapcsolatban. És igen ezt a fóbiát szerintem nagyon-nagyon nehéz legyőzni, mert ehhez nagyon nagy - hát - nagyon sok idő kell, mert nekem is annyi idő kellett mire arra eljutok, hogy megnézzek egy képet egy vérvételről, mert én még attól is elsírtam magam.

Zsolt: Tehát belülről a fóbiában egy iszony jön.

Rebeka: Igen.

Zsolt: Meg a menekülés.

Rebeka: Igen.

Zsolt: Van az a mondás, hogy „minden rosszban van valami jó”, és hát rátérnék a közelmúltban történt eseményekre. Ugye bekerültél egy új iskolába, ahol nagyon sok új gyerek volt és hát eléggé szétverték a karodat, amiért bekerültél a kórházba. Ugye ez egy tragikus esemény. Ott történt valami... Kimentünk a teraszra és mesélted nekem: „Képzeld apa olyan furcsa dolog történt bent.” Mesélted, hogy beléptél és megint beindult a fóbia, pedig szó sem volt arról...

Rebeka: Igen, igen, igen.

Zsolt: Ezt elmesélnéd?

Rebeka: Hát úgy volt, hogy már nekem a kórháztól is egy olyan fóbiám volt, de az nem volt ilyen erős, mert ugye a kórház, az tű. Nekem csak ennyi volt. Amint beléptem oda és behívtak, és megláttam azokat a tűket, én olyan sírásba kezdtem volna, de valami bennem azt mondta „állj”. Itt nincs semmi tű.

Zsolt: De mi mondta ezt, hogy „állj”?

Rebeka: Nem tudom. Nem tudom, de valami azt mondta, hogy: „állj”, „ne sírj”, „nincs semmi baj, csak megnézik a karodat”. Nincs semmi izé csak karvizsgálás meg minden és az nem tű. És nekem az annyira biztonságot adott, hogy azt mondta, hogy: „ez nem tű és nincs semmi baj”, hogy ilyen nagyon nyugodt lettem.

Zsolt: És mesélted, hogy megfigyelted ezt. Nem a résztvevője voltál ennek az eseménynek, hanem te figyelted ezt az egészet, mint egy tanú.

Rebeka: Igen.

Zsolt: És mondtad is, hogy furcsa.

Rebeka: Igen nagyon furcsa volt.

Zsolt: Miért volt ez furcsa?

Rebeka: Hát azért volt olyan furcsa, mert ugye ilyen még nem történt velem és azért volt furcsa,

mert ez nálam történt és bennem történt. Mert eddig csak te mesélted, hogy ilyenek vannak és olyan furcsa volt, hogy velem is volt ilyen. Valahol jó érzés is volt, hogy most lenyugodtam meg minden oké, de más ez olyan furcsa volt.

Zsolt: Tehát egy olyan valamit tapasztaltál, hogy létezel, de mintha magasabb szinten, ugye?

Rebeka: Igen.

Zsolt: És az pedig nyugodt volt és azt mondta, hogy „állj”.

Rebeka: Igen.

Zsolt: És melyik vagy te?

Rebeka: Szerintem - vagyis hát ezen is gondolkoztam és valahogy most a között vagyok, hogy - lehet, hogy én az vagyok, aki azt mondta, hogy: „állj”? De lehet, hogy nem. És most ilyen nagyon nagy izé nálam.

Zsolt: Emlékszem rá, hogy nagyon megviselt, hogy a legjobb barátnőd hátat fordított neked. Milyen érzés ez? Te vagy az áldozat és rád haragszanak?

Rebeka: Fú, hát ez egy szörnyű érzés mert ez olyan, mintha most lenne egy ilyen kis kör és te mint egy másik forma kinn állnál mellettük. És ez egy olyan érzés, hogy mintha lenne a Föld és te egy másik bolygón lennél. Vagy így nagyon kiközösítenek. És főleg a legjobb barátnőnél, az még százszor rosszabb.

Zsolt: Kaptál egy sokkos traumát ettől.

Rebeka: Igen.

Zsolt: Azt hogyan élted át? Nem beszéltél, hiába szóltunk hozzád.

Rebeka: Hát én beszélni akartam volna, de valami bennem nem akart beszélni, nem tudott beszélni. Mert az, hogy a legjobb barátnőm úgy mondván hátra dőött, az volt majdnem a világ legrosszabb érzése. Mert ugye őbenne nagyon bíztam és nem hittem volna, hogy ilyet csinál és valami nem bírt bennem se mozdulni, se beszélni, semmit se csinálni. Csak sírni.

Zsolt: Bénultság?

Rebeka: Igen.

Zsolt: És hogy jöttél ki ebből?

Rebeka: Hát itt is jön újra az elfogadás és valahogy el kellett fogadnom, hogy ez egy hiba volt benne megbízni. El kell fogadni, hogy ő most nincs itt, el kell fogadni, hogy ez most így van ahogy most van és ne gondolj arra, hogy „most miért” és „mi van, ha”. És ez a „mi van ha” ez annyiszor megváltoztatja a döntéseket, meg ilyenek. Szóval ez a mi van ha...

Zsolt: Kétkedés?

Rebeka: Igen. Ezt nagyon nem szabad.

Zsolt: Kétkedés nélkül elfogadni, azt mondog?

Rebeka: Igen.

Zsolt: És a támadódat?

Rebeka: Hát azt ugye a segítségeddel és a bátyám segítségével ugye könnyebb volt, szóval egyedül szerintem ez még nehezebb lett volna, de mivel volt támogatásom, így nagyon könnyebb volt.

Legyél őszinte

Zsolt: Mit tanácsolnál azoknak a szülőknek, akik spiritualitással foglalkoznak és „ne agy Isten”, már komolyabb megéléseik vannak, de ezt titkolják a családban?

Rebeka: Ne titkolják. Nyugodtan, egy jó körülmények közt - egy jó körülménynél mondják lassan meg, hogy ez nem rossz dolog. Ez csak jó. Mert ugye mondjuk én most csak így a gyerek szemszögéből tudom mondani. De mondjuk, ha egy gyerek ilyet kap így közölve, hogy apának energiája van, ő gyógyítani tud, ő ilyeneket tud meg ilyen... Ez olyan egy gyereknek, mintha az apja egy szuperhős lenne és ha így elmondják, akkor ez egy olyan jó érzés, de ha mondjuk úgy mondják el, hogy egy csomó ideig titkolták és valami történik és a gyerek meglátja, ez egy rémület. Mert nem tudja, hogy mi van és ha nem mondják el nekik, akkor az egy olyan sokk egy gyereknek, hogy:

„Úristen, ez most mi? Nem is tudtam, hogy mi van és ez mi? Mi, mi, mi?” És ez egy sok kérdéses. Szerintem ez jobb, ha elmondják nekik az elejétől fogva, minthogy, ha már van.

Zsolt: Hogy ha megtörténik egy eset és akkor hirtelen rázúdul az a sok-sok információ.

Rebeka: Igen, igen.

A látó

Zsolt: És hát elérkeztünk a mai naphoz, amiért arra kértelek, hogy beszéljess velem. És egy nagyon egyszerű dologról van szó. Ugye nálunk már nagyon ritkán téma a spiritualitás, mert ugye már nem kell erről beszélni, hiszen már azóta nagyobbak is vagytok, meg hát sose titkoltam el semmit. Elmondtam ától cettig és nálunk már nem igazán téma. De történt ma valami. Egyszerűen átmentünk ma Magyarországra látogatóba. Vagyis elmentünk érted. A nagymamánál voltál és jöttünk visszafele Ausztriába és úgy döntöttünk, hogy bemegyünk Szentgotthárdra a boltba. Te közben aludtál.

Rebeka: Igen.

Zsolt: Na és arra kérnélek, hogy inentől részletesen, lassan, mondd el, hogy mi történt?

Rebeka: Hú. Hát jó. Ugye fölébredtem, mert ugye megálltunk és hallottam, hogy ti most így készülőtök kiszállni meg minden.

Zsolt: Vasúti megállóban álltunk, nem? Onnan kezdődött?

Rebeka: Igen, mert ugye fölébredtem és akkor így éreztem, hogy húha. Mi van a kezemmel? Jó, én tudom mozgatni, de valami van benne vagy nem tudom. Valami bizserget. Mondom jó, lehet, hogy csak elzsidadt. Aztán így ugye telefonoztam, nem nagyon néztem az utat. Aztán egyszer csak így fölnéztem és olyan volt, mintha a kocsi egy helyben áll csak az út mozog, mint a filmekben, amikor csak odaillesztik az utat. És ez elég furcsa volt, de mondom jól van, lehet, csak ilyen hülyeségből látom ezt, mert fölébredtem és még félálomba vagyok. És utána ugye nem tudom mit csináltam, azt hiszem rajzoltam és ez a bizsergetés így tovább ment és egyszer csak elért ide az arcomba és végigment az arcomon. És ez egy olyan kómás helyzet volt, hogy mondom, hú. Hát ezt el kéne mondani valakinek, mert nagyon izé, össze-vissza vagyok. Aztán, ugye még mindig álltunk a parkolóban, így elmondom apának, hogy: „fű apa, azt hiszem szédülök egy kicsit”. Jól van, apa lehet, hogy azt gondolta, hogy túl sokat néztem kívülre (így oldalra) és attól megszédültem. Aztán amikor elindultunk, hát az az már igen. Elindultunk és nem indultunk el. Szóval egy helyben állt a kocsi, csak a külső világ ment így hátrafelé. A kanyaroknál az nagyon durva volt, mert ott szó szerint olyan mintha 360 fokban így néznél valamit. Csak ugye te nem mozogsz csak a külső világ mozog és ez valahogy furcsa volt, de valahogy nagyon jó is meg vicces volt és akkor így ránéztem egy ilyen fára, hogy így: „azta, de szép ez a fa”. Aztán néztem, a következőt: „ez is, milyen szép ez a fa már”. Aztán így eldöntöttem, hogy: „jól van, akkor már beszélek anyáéknak erről” és így mondtam apának, hogy: „Te apa! Miért nem mozog a kocsi és miért ilyen szép minden?” És apa csak röhögött. Mondom: „Jó”. Aztán így mentünk tovább és akkor is csak állt egy helyben a kocsi állt, állt, állt. És akkor így magamban elgondolkoztam: „Miért nem indulunk?”. De így tényleg egy fél óra után már elgondolkodtam, hogy „Miért nem indulunk?”. És csak álltunk egy helyben, de csak a külvilág ment, mondom: „Jól van, nem tudom mi van velem”. Aztán, amikor így már előre néztem, valahogy jó érzés is volt, hogy csak a világ megy, meg valahogy ilyen furcsa érzés is volt. Ugye nem tudtam, hogy még mi van velem. És utána ez a bizsergés, amiről ugye beszéltem így átment ide a mellkasomra és ott már abba hagyódott. Mondom: „Jól van”. És utána már nem volt olyan durva ez a külső világ, mert ott egy kicsit megszoktam.

Zsolt: Gyorsan megszoktad, hogy a világ mozog.

Rebeka: Hát mert ugye leesett, meg ugye hallottam, hogy mi ez és mondom: „Jól van. Nem tudok mit csinálni. Akkor menjen csak a világ ahogy akar”. És így mentünk még egy jó órát és utána megint elaludtam.

Zsolt: Emlékszem amikor elindultunk a parkolóba és mondtad, hogy: „Apa, hogy tudtok így

működni?”

Rebeka: Igen.

Zsolt: És mondtam, hogy: „Na látod, én így vezetek autót”.

Rebeka: Igen, de ezt még mindig nem értem, mert olyan szinten mozog a világ, mintha tényleg csak behúztad volna a féket és megy a világ és ez annyira hihetetlen egy gyereknek, hogy így lehet élni? Így lehet lenni, így lehet vezetni?

Zsolt: De akkor ki lehetsz te, ha a világ mozog?

Rebeka: Hát ez egy nagyon jó kérdés.

Zsolt: Változott-e valami az önazonosságodba?

Rebeka: Hát csak annyi, hogy nyugodtabb lettem. Szóval érezni, hogy már nem vagyok olyan fölpörgött, amilyen én szoktam lenni és valahogy már nincs az az érzés bennem, mint amúgy. Szóval nagyon nagy változás.

Zsolt: Nincsenek meg benned az érzéseid?

Rebeka: Nincs. Vagy így minden elmegy, szóval ha félnél nem éreznéd. Szóval ez a félelem nem lenne itt. Vagy izgalom nem lenne itt, mert nincs itt.

Zsolt: És mi van helyette?

Rebeka: Semmi.

Zsolt: Azért beszélgetek erről veled, mert tudom, hogy nagyon sok kereső fél ettől. Mi az, hogy megmozdul a világ és nincsenek érzelmek.

Rebeka: Jó. Hát én ezeknek a keresőknek csak annyit mondanék, hogy ettől nem kell félni. Igen, félelmetesen hangzik, de ha ezt megéled, akkor nem olyan félelmetes. Inkább jó, mert érdekes látni, hogy te nem mozgatsz, de a világ igen és ez olyan érdekes és minden szép és ez olyan jó érzés. Szóval ettől nem kell félni.

Zsolt: Most kérdezek tőled valamit. Ugye azt mondtad, hogy megmaradt az önazonosságod, tehát nem változik meg, nem változott meg. De mi az ami láthatja, hogy a világ mozog és a világ szép? Mit mondanánk erre, hogy ki ez?

Rebeka: Én.

Zsolt: Én. És azt mondanám neked (hogy az emberek azt mondanák erre), hogy Isten láthatja ezt így.

Rebeka: Akkor én vagyok Isten.

Zsolt: De ez csak egy felvett tudomás már ugye? Tehát te, önmagadba nem mondd azt, hogy én vagyok az Isten. Csak önmagad vagy.

Rebeka: Hát nem, igen.

Zsolt: Na ez az Isten. Az Isten látja úgy a világot, hogy mozog. Most az emberek nagyon félnek attól, hogy eltűnnek az érzelmeik.

Rebeka: Hát, ezt nem úgy kell venni, hogy nem fogsz már semmit érezni, mert ugyanúgy tudsz mindent érezni, csak valahogy nincs benned. Szóval, ha mondjuk félnél, akkor remegsz, de nincs benned az a félelem. És mondjuk, ha izgulsz, akkor lehet, hogy izzadsz, de nincs benned, hogy „Úristen, most mi történik”. Szóval nincs úgy meg az érzelem vagy érzés.

Zsolt: Lefordítom. Tehát nincs azonosulás.

Rebeka: Igen.

Zsolt: Tapasztalod, de nincs azonosulás.

Rebeka: Igen. Hát ez furcsa, de...

Zsolt: És ez azóta történt meg, hogy a világ megmozdult.

Rebeka: Igen.

Zsolt: És mondjuk mit szólna ahhoz, hogy a világ nem állandó?

Rebeka: Hát furcsa és valahogy... nem tudom, nekem valahogy menő is, hogy én ezt láthatom és senki más a barátnőim közül nem. És ez nekem valahogy menő.

Pozitívum, hogy nincsenek érzelmek?

Zsolt: És, hogy idáig jutottál annak során, hogy ez történt veled, visszatekintve megérte ez? Hogy a családunk... mi úgy hívjuk magunkat, tehát sokan nem tudják, hogy a „Hihetetlen család”. Mert ugye mindegyik családtagunk, tehát hogy anya is megélte ezt, hogy a világ mozog. Most te is. Ugye Ádám látta, hogy a világ nemlétezik. És mindig azt mondtuk, tehát, hogy anya mindig azt mondta, hogy: „Rebekát hagyd békén”. Emlékszel erre? Mindig azt mondta, hogy: „Rebekát ne. Rebeka had élje a gyerekkori dolgait” - és én ezt hagytam is. Amennyit szükséges volt elmondtam, de hát...

Rebeka: Igen, igen. De az, hogy békén hagysz az semmi, mert annyi, hogy már itt vagy az valamilyen tanítás. Szóval jó, hallottam, hogy miket beszélsz meg értettem is meg érdekelt is, de csak annyi, hogy már itt vagy egy jó tanítás. Szóval nem kell az, hogy mondjuk beszélj hozzám vagy ezt elmagyarázd nekem, mert annyi, hogy már itt vagy, annyi a tanítás.

Zsolt: Igazából nem erre akartam kilyukadni, hanem, hogy te mint gyerek ha akartad, ha nem ugye belekeveredtél ebbe és hát anya kérte, hogy a „Rebekát ne”. De én mondtam, hogy: „a Rebeka nem maradhat ki ebből”. Tehát nem lehet azt, hogy mi hárman ennyi mindent megélünk ugye. Tehát Ádám is látta, hogy nem létezik a világ. A világ fényből van. Az anya is amiket elmondott, amiket megélt, hogy a világ mozog és nem ő. És ugye ezt hallottad tőlünk, mint gyerek, hogy én úgy vezetek, hogy nem én megyek, hanem a világ. És akkor mondtad, hogy ezt nem tudod megérteni, hogy lehet ez és most megtörtént veled. Tehát milyen státuszba emelt ez téged?

Rebeka: Hú. Hát úgymond már nem emelt semmilyen státuszba.

Zsolt: Nem lettél több.

Rebeka: Nem. Nem lettem más. Én ugyanaz a Rebi vagyok. De valami azért mégis változott. Nem rossz, hanem inkább jó. Mert az, hogy most nincsenek érzelmek az is valahol egy pozitívum. És az, hogy én azt hittem sose fog...

Zsolt: Nincsenek érzelmek az egy pozitívum? Azt mondtad? Tudod hány ember fél ettől?

Rebeka: Miért?

Zsolt: Hogy eltűnnek az érzelmeik? Miért pozitívum az, hogy nincsenek? Én nagyon sokat beszéltem már. Néha hallod (meg néha élő adásban is énekel). De azt mondtad, hogy pozitívum az, hogy nincsenek érzelmek és én nagyon sokat beszélek az embereknek erről, hogy ne féljenek attól, hogy eltűnnek az érzelmek, mert ez egy szabadság.

Rebeka: Igen.

Zsolt: És most gyerekként azt mondd 12 évesen, hogy pozitívum, hogy eltűnnek az érzelmek.

Rebeka: Igen. Hát azért is, mert... Jó, megértem azt, hogyha félnek, mert ez elég durván hangzik, hogy eltűnnek az érzelmek. De ha megéled, akkor nincs olyan, hogy érzed, hogy valami most kivenné az érzelmeket csak ha egy olyan pillanat van, ahol kéne ez az érzelem és nincs itt, akkor nincs olyan, hogy megijednél, hogy „Úr Isten, hol van az érzelmem”.

Zsolt: Mert a félelem sincs.

Rebeka: Igen. Mert a félelem sincs. Meg nem úgy van, hogy most nem érzel semmit. Érzel valamit csak nem úgy, ahogy előtte. Szóval akkor is érzed a szeretet meg ilyeneket. Csak a rosszabbik felét elveszi valami, eltűnik. A rosszabbik fele mindegyikből eltűnik. Mert mondjuk a félelem az is valahol jó. Mert mondjuk van egy olyan pillanat, akkor jó.

Zsolt: Miért jó a félelem?

Rebeka: Mondjuk azért is jó, mert valahol kell. Mert mondjuk én is félek, ha valamilyen dogát írok holnap. Akkor van az a kis félelem. De nem annyira, hogy most „úristen”, ha nem lesz jó akkor eltűnik az élet.

Zsolt: Melyik részét vette el a félelemnek ez?

Rebeka: Azt, hogy én azt gondolom, hogy eltűnik az élet és csak az van meg, hogy...

Zsolt: A halálfélelem tűnt el?

Rebeka: Igen.

Zsolt: Azt mondtad, hogy azt vette el, hogy eltűnik az élet. Tehát ez tűnt el, hogy: „Az élet elvesztése”.

Rebeka: Igen, igen, igen.

Zsolt: Nem akarom csűrni-csavarni a szavakat csak tudom, hogy nehezen fogalmazod meg a spirituális kifejezéseket. De azt mondtad, hogy az a része tűnt el a félelemből, ami attól fél, hogy elvesződik az élet.

Rebeka: Igen. Igen.

Zsolt: Tudod hány ember meditál ezért?

Rebeka: Mi?

Zsolt: Tudod hány ember szeretné azt megtudni, hogy halhatatlan? Tehát, hogy elveszteni a halálfélelmet. A halálfélelmet vesztetted el.

Rebeka: Hát nem tudtam, hogy ennyien akarják ezt.

Zsolt: Igen. Nagyon sok ember szeretné elérni. Visszatérve lesz egy-két keresztkérdésem most hozzád.

Rebeka: Jó, jó, jó.

A fogorvosnál

Zsolt: Ugye nagyon sok nehézségen átmentél te is, mint gyerek. Mondjuk az az igazság, hogy itt kezdted már bölcsődébe, de elég nehézkes volt az indulás bölcsődébe, de itt nőttél fel Ausztriába. Mondjuk elég jól alkalmazkodtál, de voltak nehézségek is, hát ugye ebbe az új iskolába.

Egyszerűen padlóra kerültél nagyon keményen. Mellette ott volt a fóbiád is és ugye nem tudnak téled vért venni. Fogorvossal volt egy kis kalandunk. Tehát már olyan szinten voltunk, hogy nevető gázas kezelésre vittünk, de hát azt sem tudtad végig csinálni. Na és itt a Graz-i kórházban már feladtuk. Tehát anya meg én feladtuk, mert fájt a fogad és nem engedted, hogy injekciót adjanak és ne nyúljanak hozzád. És nem tudtuk, hogy mit csináljunk és azt mondtuk neked, hogy: „Rebeka, nem tudjuk most már, hogy mit csináljunk”.

Rebeka: Nem. Anya ott ült mellettem. Láttam, hogy már nagyon akarja, hogy én jól legyek. Rám nézett és azt mondta: „Rebi. Ha megcsinálod, megcsinálod. Ha nem, nem”.

Zsolt: És ez hogyan hatott rád?

Rebeka: Ez úgy hatott rám, hogy: „Jól van Rebi, csináljuk anyát, hogy boldog legyen”. És láttam, hogy valahogy szomorú, hogy én nem vagyok annyira jól. És valami azt mondta bennem, hogy „Gyerünk Rebi, most megcsináljuk és most anya nem lesz szomorú és most jó lesz anyának és büszke lesz rád”. És valahogy eltűnt a félelem. Így eltűnt.

Zsolt: De miért féltél te? Hozzá kell tennem, hogy olyan tú fóbiád van, ha kimondjuk azt a szót, hogy „tú”, te már ordítva fölszaladsz a szobádba.

Rebeka: Igen. Igen, igen, igen.

Zsolt: És hát jött az, hogy... az élet hozza mindig azokat az eseményeket, hogy ha akarunk, ha nem ezzel szembe kell nézni. És hát fogfájás ugye. Hát a legrosszabb dolog. Mentünk ide, mentünk oda. Próbálgattuk mindenfelé, de aztán csak oda jutottunk, hogy nem tudjuk mi a megoldás. Ja, igen altatást szerettünk volna neked kérni.

Rebeka: Igen, full kóma.

Zsolt: Full kómába. És akkor azt mondtuk, hogy csak megvizsgál a fogorvos aztán te bemész. Tehát semmilyen felelősséged nincs és semmilyen kötelezettséged nincs.

Rebeka: Igen, hát anya azt mondta: „Ha megcsinálod, megcsinálod. Ha nem, nem”.

Zsolt: És te, injekció nélkül engedted, hogy kifúrják a fogad.

Rebeka: Igen. Mert nem fájt.

Zsolt: Mert nem fájt és nem féltél.

Rebeka: Hát az is jó volt, hogy elmagyarázták most mit csinálnak, mi történik. Meg volt egy tv fölöttem, még azt is tudtam nézni. Az is így elvitte a figyelmemet messzire. Meg az is valahogy bennem volt, hogy ha ezt most megcsinálom, ez nekem is jó, anyának is jó, apának is jó, Ádinak is jó, mindenkinek jó.

Keresztkérdések

Zsolt: Hát örülünk neki, hogy így alakult. Most fölteszek egy-két keresztkérdést neked. Ugye ez igaz, hogy a mai nap délutánján történt, hogy megmozdult a világ. Most ha mozog a világ, az azt jelenti, hogy minden mozog. A barátaid is, az iskola is. Az egész Föld. Tehát ők jönnek és mennek, de te nem mozdulsz. Akkor vannak e barátaid?

Rebeka: Nincsenek. Senki sincs. Nincs semmi.

Zsolt: Semmi?

Rebeka: Semmi.

Zsolt: És ez hogy érint téged?

Rebeka: Hát, valahogy sehogy. Mert ugye én ebbe nőttem föl.

Zsolt: Nem-nem. A mai esetről mondom. Tehát látod, hogy a világ mozog. De le fog esni a tantusz, hogy akkor sem a barátaid, semmi sem állandó.

Rebeka: Ez még nem esett le.

Zsolt: Még nem esett le. Jó, akkor erre akartam rákérdezni, mert előbb-utóbb leesik a tantusz, hogy mintha a világ csúszkálna ide-oda, de mi nem mozdulunk. És akkor az ember rájön arra, hogy semmi sem állandó. Sem a barátok, sem az iskola, sem a világ, sem a Nap.

Rebeka: Hát, hogy ezt így mondd, azért egy kicsit ijesztő. Szóval ez most egy kicsit nagyon ijesztő, hogy rájössz, hogy semmi sincs.

Zsolt: Nem azt mondtam, hogy semmi sincs.

Rebeka: Jó, de úgy értem, hogy...

Zsolt: Mozog a világ.

Rebeka: És, hogy ezt így mondd ijesztő.

Zsolt: De amikor belülről látod, akkor meg?

Rebeka: Akkor itt van.

Zsolt: De akkor kinek ijesztő?

Rebeka: Nem tudom. Hát az tuti, hogy nem nekem. Valakinek ijesztő, de nem nekem.

Zsolt: Tehát azt mondd, hogy látni azt, hogy a világ mozog és még a kocsni egy helyben áll, az egy természetes valahol. És azt mondtad, hogy megjelent az, hogy minden szép.

Rebeka: Igen, nagyon szép. Minden. És volt.

Zsolt: És te nem változtál semmit.

Rebeka: Nem.

Zsolt: Akkor mi változott meg?

Rebeka: Minden más. Minden más, csak én nem.

Zsolt: Csak te nem. Tehát az Istent úgy hívják, hogy én?

Rebeka: Akár.

Zsolt: Arra akarok kilyukadni, hogy az emberek nem tudják elképzelni azt, hogy milyen ezt megélni és hogy nincs egy különálló Isten, hanem az én, tehát önmagunk vagyunk az, ami látja a világot.

Rebeka: Hát ugye gondolom a hallgatók ezt már jó párszor hallották és jó, jó hallod, de amikor megéled, akkor az egy nagyon más dolog. Mert gondolom mindenki máshogy éli meg.

Zsolt: Igen, te is hallottad tőlünk sokat tényleg igen.

Rebeka: Igen és amikor hallod, jól van ilyen és ilyen, de amikor megéled nagyon-nagyon más. De nem rosszba. Szóval inkább jól van, mondjuk azt mondod „kicsit megmozdul a világ”. Nem. Nagyon sokat megmozdul, de nagyon szép minden és olyan jó mindent látni.

Zsolt: Na most képzeld az emberek helyébe magad, arról beszélsz, hogy megmozdul a világ és nagyon megmozdul és az emberek úgy ismerik ezt a megmozdulást, hogy földrengés. Az emberek tudomásában, az, hogy mozog egyáltalán a föld az földrengés és katasztrófa.

Rebeka: Nem, nem, nem. Nagyon nem ilyen. Ezt úgy kell elképzelni, mintha oda lenne vetítve egy út és egy föld melléd. Vagy bárhol, ahol kinézel. Olyan, mintha oda lenne csak vetítve és te csak így ülsz a moziban és így körbe vagy vetítve ilyen falakkal és oda van vetítve egy film. Na és te csak nézed a filmet. Szóval te csak ott így ülsz. Eszed a popcornodat és te csak ott ülsz, de a film megy csak és így mindenhol, ahova nézel. Csak a film megy és ez olyan, mintha te csak ott ülnél és néznéd a filmet. Szóval ez nem olyan, mintha földrengés lenne meg vulkán kitörés, meg mit tudom én.

Zsolt: Tehát fizikailag mit érzékeltél? Érzékeltél egyáltalán valamit fizikailag? Tehát az érzékszerveiden keresztül?

Rebeka: Nem. Olyan lett volna, mintha ülnék egy plasztik kocsiba és menne a film.

Zsolt: És érzékszerv érzékelés nulla.

Rebeka: Nulla. Szóval ha még kinyúltam volna az ablakon se éreztem volna valamit, csak annyit láttam volna, hogy „ja még messzebb van a film”. Jól van akkor inkább visszahúzom a kezem, fölhúzom az ablakot.

Zsolt: És a saját kezedet? A kezed is a filmben van?

Rebeka: Hát ha mondjuk odanyúltam volna, akkor látom, hogy „jé belenyúltam a filmbe”, de nem történik a kezemmel semmi, csak a film megy tovább. De én oda tudtam volna nyúlni és a kezem akkor is ott marad, szóval nem ment volna el, csak a film megy tovább és te belenyúltál volna a filmbe.

Zsolt: És ez nagyon hétköznapi esetben történt, Szentgotthárdon. Bementünk a Penny parkolójába, vásárolni akartunk és az emberek... Tehát nagyon sokan úgy vannak a keresők, hogy ez valami nagyon különleges helyen történhet csak meg az emberrel. Meg ugye a sok meditálás...

Rebeka: Nem, nem. Bárhol vagy, gyönyörű lesz az a hely. Szóval tök mindegy, lehetsz lenni a pincében, lehetsz egy pizzériában, bárhol, de akkor is olyan gyönyörű lesz az a hely, hogy sose fogod elfelejteni azt a pillanatot.

Zsolt: És ez a világ megmozdulása előtt volt, vagy után?

Rebeka: Utána.

Zsolt: És miért nem láttad előtte, hogy a világ szép?

Rebeka: Mert... nem tudom. De valami bennem nagyon boldog most, hogy megláttam, hogy milyen szép a világ.

Zsolt: Megváltoztatja ez a hozzáállásod a világhoz, az emberekhez? Maradsz ugyanolyan?

Rebeka: Igen, ez nem változtat semmin. Úgy, hogy hogyan állok az emberekhez. Szóval attól, hogy ez megtörténik nem lesz olyan, hogy te belülről így átfordulsz és most csak nem tudom mit csinálsz és repkedsz össze-vissza, hanem normális ember maradsz, normális személyiséggel, csak szebben látod a világot.

Zsolt: És az hogy mozog?

Rebeka: Az valami plusz.

Zsolt: Most melyik a normális élet?

Rebeka: Szerintem az, amelyik mozog.

A világ egy - örökké - film

Zsolt: Ez megvilágosodás? Miért megvilágosodás szerinted?

Rebeka: Mert meglátod, hogy amúgy milyen a világ és te valami más filmet néztél. Más filmet néztél, ami csak egy helyben áll. És amikor (gondolom) ha megvilágosodsz, akkor átkapcsolod a filmet és az a film neked jobban tetszik és ...

Zsolt: Átkapcsolod a filmet? Az mit jelent?

Rebeka: Igen. Hát azt jelenti, hogy egy másik, úgymond egy másik világot látsz. És az előző film az nem volt olyan jó.

Zsolt: Érdekes ahogy mondtad, hogy átvált a film, és hogy eddig egy rossz filmet néztél.

Rebeka: Igen, igen, igen.

Zsolt: Ez felszabadító?

Rebeka: Nagyon, mert ez olyan, mintha előtte valami rossz kis régi filmet néztél volna és ez a legújabb és a legszebb, a legjobb film, amit az egész életedben láttál és ez egy nagyon jó érzés, hogy most megtaláltad ezt a jó kis filmet.

Zsolt: És most a régi film hirtelen jó film lett, vagy történt valami váltás?

Rebeka: Annyi változott csak, hogy valahogy még mindig tudod, hogy ott van az a régi film, amit sajnós nagyon sok ember lát és nem tudják, hogy át tudják kapcsolni.

Zsolt: Mi az átkapcsolás?

Rebeka: Hát, hogy meglátod ezt a szép világot.

Zsolt: Meglátod azt, hogy ez egy film. Nem te mozogsz, hanem a világ. Hogy ez csak egy film.

Rebeka: Igen.

Zsolt: És mi lesz, ha lekapcsolják a filmet? Mi van, ha lekapcsolódik a film?

Rebeka: Nem tudom. De szerintem vagy nincs olyan, hogy lekapcsolódik és ez egy örökké film, vagy egy percre kikapcsol és újra be. Szóval az úgymond egy még szebb film.

Zsolt: Tehát ha lekapcsolódik a film, akkor még szebb lesz?

Rebeka: Igen.

Zsolt: Mit mondanál az embereknek érdemes ezt elérni, hogy van egy ilyen váltás és azt mondom most már, hogy ez a normális. Miért jó ez?

Rebeka: Azért is, mert ugye rábukkantál az újra és ez egy jobb film és rájöttél, hogy ez sokkal jobb, meg azért is, mert olyan, mintha átkapcsolod a filmet, föllálsz és egy másik terembe mész. Ahol sokkal kényelmesebb minden és ahol sokkal jobb minden és ahol mindig van kaja vagy mit tudom én minden, amit csak akarsz.

Zsolt: Tehát egy harmonikus helyzetbe kerültél?

Rebeka: Igen, egy olyan kellemes érzés fog akkor el, hogy olyan, mintha a legszebb helyen vagy, ahol már mindig is akartál lenni.

Zsolt: Tehát ahol te vagy, és ahonnan látod azt, hogy a világ egy film - tehát hogy a világ mozog - az a hely ilyen, amilyennek elmondod.

Rebeka: Igen.

Zsolt: Tehát az a hely nélküli hely, ahonnan nézed a világot - próbáld meg pár mondatban megfogalmazni, hogy milyen.

Rebeka: Hát olyan, hogy az az érzés fog el, hogy sosem akarsz onnan elmenni, mert olyan szép és olyan jó ott. És egy olyan érzés fogott el amikor mindig ott vagy, mert ugye nem akarsz elmenni onnan és ha ott vagy, akkor olyan nyugodt leszel és olyan jó érzés fog el, hogy ugye az jön, hogy nem akarok innen elmenni.

Zsolt: A keresők ettől félnek, hogy nem mozdulni és hogy milyen lehet az nem mozdulni. Mert tudod az emberek ahhoz vannak szokva, hogy mi a test vagyunk.

Rebeka: Igen, de amikor erre rábukkansz erre a jó kis teremre, akkor az olyan, - bármilyen embernél -, hogy amilyenek képzeled, akkor ott akarsz maradni.

Zsolt: És mit szólsz ahhoz, hogy a családtagjaid a filmben vannak, tehát szereplők? De te ott ülsz ebbe a jó állapotban.

Rebeka: Hát ugye valahogy vicces is, hogy ők most ott vannak és én meg itt, de valahogy ugye egy kicsit ijesztő is, hogy „Úristen ők miért vannak a filmben és miért nem ülnek itt mellettem?”. De valahogy tudod, hogy nekik abban a filmben ott is ilyen jó. Szóval akkor is, ha nincsenek ott melletted, ott ülnek melletted, de akkor is látod őket. Szóval nem tűnnek el a filmből. Ott vannak, nekik ott jó és ez nem kelt akkora nagy félelmet.

Zsolt: Remélem ez sok-sok felnőtt keresőnek ad erőt, hogy te így végigmentél. Mondhatnánk az utadon, mert ez a te utad volt...

Rebeka: Igen én is remélem. Csak annyit akarok mondani, hogy ettől nem kell félni, ez csak valami jobb. Ami most van annál jobb, szóval nem kell tőle félni. Tudom, hogy ijesztően hangzik, mert ugye én is hallgattam és én is nagyon féltem ettől, hogy „úristen ha ez egyszer velem megtörténik, akkor nem tudom mi történne”. Nem olyan. Sose olyan, amilyenek képzeljük. Mindig annál jobb.

Zsolt: És mit mondanál azoknak a szülőknek, akik azt mondják, ezt nem szeretném, hogy az én gyerekem ilyet megéljen, az én gyerekem még tanuljon, meg ott van előtte az élet...

Rebeka: Jó tudom, hogy ez úgy hangzana, mintha most történne valami a gyerekekkel, hogy most abba hagy mindent. És csak ül egy sarokba és mit tudom... medítál. Nem. Az élet akkor is megy tovább és akkor is fog tanulni, akkor is fog nőni, akkor is fog beszélni, akkor is ott lesz. Szóval ha megtörténik, ha nem.

Zsolt: Hát örülök, hogy megmozdult a világ számodra, legjobbat kívánhat egy apa a lányának.

Rebeka: Igen. Köszönöm.

Zsolt: Mi egy hihetetlen család vagyunk.

Rebeka: Igen.